

TARBIJAVAIIDLUSTE KOMISJONI OTSUS

Asja number 19-1/25-02482
Otsuse kuupäev 01.05.2025
Komisjoni koosseis Taavi Hein

Tarbija
Kaupleja Osaühing EUROPARK ESTONIA (10811490)

Tarbija nõue 150 euro tagastamine

Resolutsioon:

1. Jätta tarbija avaldus rahuldamata.
2. Kui vaidlevad pooled ei nõustu komisjoni otsusega, on neil õigus pöörduda sama vaidluse läbivaatamiseks maakohtusse.

Asjaolud:

Tarbijal oli sõlmitud leping Härma 10 parklakoha kasutamiseks. Seoses e-posti aadressi muutmisega tarbija ei teadnud, et parkimise kuutasu on alates 01.07.2024 tõusnud 30.-eurole ning tasus otsekorraldusega iga kuu jätkuvalt 19.-eurot.

Tarbija tunnistab, et ei teatanud kauplejale aadressi muudatusest.

Tarbija väitel ta ei kasutanud parklat juulist 2024 kuni 01.01.2025.

Tarbija heidab kauplejale ette, et viimane ei võtnud ühendust, kui nägi, et Tarbijalt laekub väiksem summa.

Tarbija esitas nõude 150 euro tagastamiseks.

Kaupleja seisukoht:

Tarbija nõue jääb arusaamatuks.

-Lepingu sõlmimisel edastab parkimisloa taotleja mh oma e-posti aadressi ning kinnituse, et on tutvunud parkimisloa ostu- ja kasutamistingimustega (EuroPark). Vastavalt eelnimetatud tingimustele sõlmitakse leping tähtajaliselt üheks kuuks või tähtajatult. Selleks teeb parkimisloa ostja iseseisvalt vastava valiku. Tarbija oli valinud tähtajatu tingimuse mida on ta ka ise kinnitanud.

Tarbija on lepingu sõlmimisel Kauplejale edastanud oma e-posti aadressiks xxx. Kaupleja saatis 04.06.2024 Tarbija e-postile teate hinnamuutustest, kus andis mh teada, et alates 01.07.2024 on sõlmitud lepingu uueks kuutasuks 30 eurot ning teavitanud, et juhul kui Tarbija ei teata soovist leping lõpetada rakendub tema suhtes uus kuutasu.

- Olles Kauplejalt soetanud tähtajatu parkimisloa, oli tal ka võimalus ja teadmine, et kui ta parkimist parkimisloa alusel enam ei vaja, saab selle lõpetada kasutades korralist ülesütlemist ning mh peatada otsekorralduslepingu alusel maksed. Kauplejal puudub võimalus ja vajadus kontrollida, et kas kõik parkimisloa soetanud isikud seda reaalselt ka kasutavad.

Olenemata sellest kas tarbija lepingu kehtivuse ajal parkimisteenust kasutas või mitte, oli tal kohustus tasuda lepingus kokkulepitud summa.

Komisjoni põhjendus:

Komisjon, olles tutvunud vaidluse aluseks olevate asjaoludega ning poolte esitatud tõendite ja seisukohtadega, jätab tarbija avalduse rahuldamata.

Tarbija avalduse kohaselt on tarbija kauplejaga sõlminud lepingu parkla kasutamiseks (VÕS § 8 lg 1). Kuivõrd tarbija on muutnud enda e-posti aadressi, siis tarbija ei teadnud, et parkimise kuutasu on alates 01.07.2024 tõusnud 30. eurole ning tarbija tasus jätkuvalt otsekorraldusega kauplejale kuutasu 19 eurot. Lisaks väidab tarbija, et ta ei kasutanud tegelikkuses parklat juulist 2024 kuni 01.01.2025. Tarbija nõuab 150 euro tagastamist ning on seisukohal, et kaupleja pidanuks tarbijat väiksema summa laekumisel teavitama.

Tarbija nõue on põhjendamatu. Kaupleja on selgitanud, et kõnealused parkimislepingud sõlmitakse (soetatakse parkimisluba) kaupleja kodulehel. Lepingu sõlmimisel edastab parkimisloa taotleja kauplejale mh oma e-posti aadressi ning kinnituse, et on tutvunud parkimisloa ostu- ja kasutamistingimustega. Vastavalt eelnimetatud tingimustele sõlmitakse leping tähtajaliselt üheks (1) kuuks või tähtajatult. Selleks teeb parkimisloa ostja iseseisvalt vastava valiku. Tarbija oli valinud tähtajatu lepingu mida ta on ise kinnitanud.

Kaupleja tüüptingimustest tuleneb, et kauplejal oli õigus pärast lepingu sõlmimist ühepoolselt tasu suurust muuta. Kui tarbija muudatustega ei nõustunud, siis oli tal õigus leping lõpetada. Nii tuleneb kaupleja tüüptingimustest. Komisjonil puudub kahtlus, et tüüptingimused ei ole tarbija ja kaupleja vahel sõlmitud lepingu osaks saanud. VÕS § 37 lg 1 kohaselt võivad tüüptingimused saada lepingu osaks kahel alternatiivsel viisil: 1) tüüptingimused on lepingu osaks, kui tingimuse kasutaja enne lepingu sõlmimist või sõlmimise ajal neile kui lepinguosale selgelt viitas ja teisel lepingupoolel oli võimalus nende sisust teada saada (esimene lause); 2) tüüptingimused on lepingu osaks ka siis, kui lepingu sõlmimise viisist tulenevalt võis nende olemasolu eeldada ja teisel lepingupoolel oli võimalus nende sisust teada saada (teine lause).

VÕS § 37 lg 1 mõlema alternatiivi puhul peab olema täidetud eeldus, et tarbijal oli võimalus tüüptingimuste sisust teada saada. Komisjon rõhutab, et määrav ei ole tingimuste sisuga tegelik tutvumine, vaid võimalus nende sisust teada saada ehk võimalus nendega tutvuda (vt ka Riigikohtu 23. märtsi 2011. a otsus tsiviilasjas nr 3-2-1-2-11, p 13). Seega tüüptingimused on saanud lepingu osaks, tarbija on tüüptingimustega tutvumist kinnitanud.

Kaupleja on tõendanud, et saatis tarbijale 04.06.2024 e-postile teate hinnamuutusest, kus andis mh teada, et alates 01.07.2024 on lepingu uueks kuutasuks 30 eurot ning tarbijat teavitanud, et juhul kui tarbija ei teata soovist lepingut lõpetada, rakendub tema suhtes uus kuutasu. Tarbija enda poolt lepingu sõlmimisel sisestatud andmete õigsuse ning mh sinna edastatu kättesaamise riisiko eest vastutab tarbija ise. Kui tarbija isegi muutis lepingu kehtivuse perioodil e-posti aadressi või kui ta lepingus esitatud e-posti enam ei kasutanud, pidanuks ta tegema vastava muudatuse ka lepingus, teavitades selleks kauplejat. Kuna tarbija lepingu korralise lõpetamise soovist kauplejat ei teavitanud, said lepingu osaks uued tingimused, st kuutasuks oli kokku lepitud 30 eurot. Eesti õigusruumis on tavapärane praktika, et kaupleja kehtestab tüüptingimustega endale õiguse ühepoolset lepinguga kokkulepitud tasu tõsta ning tarbijal on sellega mittenõustumise korral õigus leping lõpetada.

Tarbija väide, et kaupleja pidanuks tarbijat teavitama sellest, et tarbija on mitme kuu jooksul osaliselt võlgu, on põhjendamatu. Tarbijal on endal kohustus üles näidata enda kohustuste suhtes vajalikku hoolsust. VÕS § 8 lg 2 sätestab *pacta sunt servanda* põhimõtte, mille kohaselt on poolte kokkulepe neile täitmiseks kohustuslik.

Komisjon nõustub kauplejaga, et mitte mingit tähendust ei oma praeguses asjas asjaolu, kuidas tarbija lepingu täitmise eest tasus, s.t kas sõlmides krediitiasutusega otsekorralduslepingu või tehes makseid igakuiselt iseseisvalt.

Põhjendamatu on ka tarbija väide, mille kohaselt tarbija kogu lepingu kehtivuse ajal parklat ei kasutanud. Tarbija kohustustel ei ole mitte mingit puutumust sellega, kui tihti ja millal tarbija tegelikkuses sõidukit kaupleja parklas parkis. Alusetu on ka tarbija kahju hüvitamise nõue. Kaupleja ei ole kohustust VÕS § 115 lg 1 mõttes rikkunud. Isegi kui kvalifitseerida tarbija nõue alusetu rikastumise nõudena, on tarbija nõue samuti põhjendamatu, kuivõrd tarbija kohustus oli kauplejale maksta lepingujärgset tasu.

Lähtudes ülaltoodust jätab komisjon tarbija avalduse rahuldamata. Tarbija nõue on alusetu.

TKS § 60 lg 2 järgi kui pooled komisjoni otsusega ei nõustu ja seda ei järgi võivad nad pöörduda sama vaidluse läbivaatamiseks maakohtusse.

Taavi Hein

/allkirjastatud digitaalselt/